

Žofie Vokálková o svém připravovaném recitálu na Pražském jaru, dobývání ruského publika i hudbě královen

Večerní nokturmo s mystickou flétnou

GABRIELA KOVÁŘÍKOVÁ

Praha – Je jediná z českých ženských interpretek, která bude mít sólový recitál na právě probíhající festivalu Pražského jaro. Flétnistka Žofie Vokálková se na něm představí v doprovodu klavíristy Martina Fily, a to 30. května v Anežském klášteře. „Jsem moc ráda, že dramaturgie festivalu dala flétně sólový prostor,“ říká Žofie Vokálková. „Zároveň věřím, že program tohoto večerního nokturna, který jsme si připravili, návštěvníky zaujme. Má podtitul *Mystická flétna* a je složen většinou ze skladeb francouzských impresionistů. Jejich náladě bude odpovídat různobarevné osvětlení sálu Anežského klášteře.“

Už jste tento program někde uváděla?

Ne, je šitý přímo pro tento festival. S Martinem Filou, vynikajícím sólovým i komorním klavíristou, jsme si při jeho tvorbě dali hodně záležet.

Jezdíte po světě, tak řekněte, jaký zvuk tam Pražské jaro má?

Velice dobrý, mezi festivaly klasické hudby je chápáno jako velká událost. Myslím, že pro každého z interpretů – zahraničních i českých – je prestižní záležitostí se na něm objevit. A pokud navíc v sólovém recitálu, je to o to víc příjemné.

„Na Pražském jaru budu hrát v pátém měsíci těhotenství. V hraní mi to nijak nevádí, jen je to malinko náročnější na fyzickou. Ale zase musím zaklepat, všechno je v pohodě.“

Můžeme zmínit, že jednu z mnoha cen jste získala právě v mezinárodní hudební soutěži Pražského jara. Považujete ji za zásadní?

Ano, Cenu hlavního města Prahy jsem získala v době, kdy v porotě usedly světové hvězdy flétnového oboru. O to víc si jí proto cením.

Prý jste měla o svém povolání jasnou už od malička. Opravdu jste nechtěla být ničím jiným?

Ani ne, můj tatínek byl sochař, zároveň hrál na všechny možné dechové nástroje. Hudba ho moc bavila, a tak mě začal učit dřív noty než písmenka. Dostala jsem zobcovou flétnu a vlastně už od základní školy jsem se připravovala na konzervatoř, byla to jakási samozřejmost.

Nikdy jsem přitom nezapochybovala, nezauvažovala o tom, že bych nastoupila cestu opustila. Motivací k tomu, abych v ní pokračovala, byly různé soutěže. Jsem totiž celkem soutěživý typ, a když jsem na některé z nich uspěla, měla jsem zase chuť do další práce.

S trémou jste se nepotýkala?

Trémou si projde asi každý interpret. Postupem času už na ni ale není ani prostor ani čas, spíš jde o to, jestli a jak vás přijme publikum. Velký kumšt je například získat si ruské posluchače, kteří jsou zvyklí na vysokou koncertní úroveň, a když nejsou spokojeni, odcházejí třeba klidně v polovině vystoupení.

Mluvím o tom proto, že jsem nedávno hrála v Petrohradě ve vyprodaném chrámu Smolný. Přišla jsem na pódium a cítila, jak jde z obecnosti chlad, protože nevědělo, co ode mě může čekat. Nezbyvalo mi, než jej dobýt, což se mi naštěstí podařilo. Už 13. června tam mám další koncert, na kterém budeme s harfenistkou Kateřinou Englichovou, zpěvačkou Petrou Froeseovou a ruskou houslistkou Marijou Safarijanovou, uvádět program *Hudba královen*, složený ze skladeb královen, šlechticů, členek známých hudebních rodů i soudobých skladatelek.

S projektem jsme začaly v New Yorku, dále jsme jej uváděly v řadě komorních koncertů České filharmonie a Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK. Teď s tím jezdíme i po českých a evropských festivalech.

Jak se vám ženy-autorky hledaly, šlo to snadno?

Přišla jsem k tomuto projektu náhodou, oslovila mě Eliška Hašková Collidge, kte-

PRESTIŽNÍ ZÁLEŽITOST. Mezi festivaly klasické hudby je chápáno jako velká událost, říká o Pražském jaru Žofie Vokálková. Myslím, že pro každého z interpretů – zahraničních i českých – je prestižní záležitostí se na něm objevit, dodává. Foto: archiv Žofie Vokálkové

rá v Senátu připravovala koncert v rámci Nadace ženy v umění. Její podmínkou bylo, aby na něm zazněly výhradně skladby žen. Začala jsem se po nich pít – i v Americe, kam jezdím jednou dvakrát za rok na koncertní turné a kde jsem se dostala do knihoven i univerzitních archivů, a byla jsem sama překvapená, kolik jsem jich objevila.

Například jsem našla sv. Hildegardu von Bingen, která byla už kolem roku 1100 popsána jako první skladatelka, a když půjdeme dál, dojdeme k milence Ludvíka XIV., samotné královně Marii Antoinettě, velké rody zastupují Alma Mahlerová, Clara Schumannová či Fanny Mendelssohn Henselová (sestra Felixe Mendelssohna Bartholdyho) a současnost třeba česká autorka Sylvie

Bodorová a harfenistka Zbyňka Šolcová.

Společně s ní a mezzosopránistkou Danielou Demuthovou tvoříme trio *Musica Dolce Vita*, s nímž jsme mj. skladby zmíněných autorek nahrály na CD. Myslím si, že je to docela přínosná věc do klasické hudby, protože se touto hudbou nikdo drobně nezabýval.

A rozrůstá se váš archiv skladatelek dál?

Rozrůstá, i pro různá nástrojová obsazení. Materiálu mám zase hodně, jsou mezi nimi úžasné věci. Takže věřím, že nezůstaneme jenom u jednoho CD.

Vedle *Musica Dolce Vita* působíte i v dalších uskupeních...

Hodně spolupracuji s už zmíněnou Kateřinou Englichovou, s níž převážně hraje-

me Wolfganga Amadea Mozarta. Občas se k nám přidává zpěvačka Martina Kociánová, se kterou připravujeme také zajímavý projekt české hudby. No a kromě také už zmíněného klavíristy Martina Fily dlouhodobě spolupracuji s Jaroslavem Svěceným a Lubošem Brabcem.

Vedle těchto uskupení vystupujete samozřejmě i sólově, máte další koníčky?

Mám, a zase se týká hudby. Dala jsem dohromady *Královny klasické hudby*, což je seskupení nejlepších ženských interpretek, které u nás hrají komorně i v nejruznějších orchestrech.

Abychom na pódium nevypadaly jako sladké dámy v různých a jinak barevných krinolinách, oblékáme dámské fraky, což má samo o sobě nádech jakési francouzské elegance. Navíc tím evokujeme mužskou kvalitu, na kterou jsou posluchači zvyklí. Snažím se se proniknout i do světa, ale na tom je ještě hodně práce.

To ale ještě pořád nejsme s vašimi aktivitami u konce. Vaše jméno je spojeno s Lázněmi Poděbrady, kde působíte i jako poradkyně při tvorbě kulturních pořadů.

Byl to pro mě docela velký úkol, přilákat v tomto úžasném lázeňském městě na koncerty více lidí. S panem ředitelem jsme vymysleli koncepci, která se osvědčila – dnes tam máme takzvané Hvězdné podvečery, pod jejichž hlavičkou známé osobnosti zajímavě vyprávějí, přednášejí, recitují v kombinaci s klasickou nebo nějakou jinou krásnou hudbou. A lidé chodí. Pokud vše dobře dopadne, rádi bychom tam založili i festival.

Váš syn hraje na bicí. Nemrzí vás, že netáhne k flétně?

To ne, jen si říkám, že budeme doma muset vypolstrovat garáž.

Jinak mám možná ještě perličku, na Pražském jaru budu hrát v pátém měsíci těhotenství. V hraní mi to nijak nevádí, jen je to malinko náročnější na fyzickou. Ale zase musím zaklepat, všechno je v pohodě, takže v září by měl mít syn bráčku.